

JUDr. Milada Horáková
25. 10. 1901 27. 6. 1950

*Ženě nevinně popravené, jež milovala
svůj národ a pravdu.*

*Jejím druhům a všem nevinným obětem
komunismu.*

u v n ě t ě č í s l a :

1. Karel D r o b e č e k: R E K V I E M - památce JUDr. Miladě Horákové a všem obětem komunismu.
2. Otevřený dopis velvyslankyni Československa v USA.
3. Prohlášení Pražského výboru HOS.
4. M. Zelený: Se skloněnou hlavou... /Přetištěno ze Zvonu/
5. "Sojuz": Eto truanoje slovo - svoboda.

Předpokl. cena: 1,- Kčs   MIČ 47263   Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o   1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o   1 9 8 7   r o č n í k 7 č í s l o

Vydávár: Vladimír Hojný,
ČSA 34, 787 01 Šumperk

Red.   Josef Volařík
rada: Marta Zemanová

Prohlášení Pražského výboru HOS

My členové Pražského výboru Hnutí za občanskou svobodu rozhodně protestujeme proti tomu, jakým způsobem mystifikuje o incidentu před budovou ČSL denník ČSL - Lidová demokracie. Členům našeho hnutí, které se podílelo velkou měrou na pádu minulého režimu, nápadně připomínají styl psaní Lidové demokracie o " výtržnostech živilů na Václavském náměstí ", v minulém roce.

Na schůzi Pražského výboru HOS bylo jednomyslně odhlasováno, že je třeba se veřejně zastat člena koordinačního výboru HOS a mezi HOSity velmi oblíbeného Ladislava Lise, který je soustavně hrubě napadán v denníku ČSL, v Lidové demokracii, jakož i čelními představiteli ČSL.

Ve čtvrtek 31.5. 1990 se pět členů HOSu sešlo před budovou ČSL, aby proti konfrontačnímu kursu ČSL protestovali.

Na místo si sebou přinesli vlastnoručně vyrobené plakáty s těmito texty: Bartončík - muž dvou tváří, Nesahejte nám na Ládu Lise!, Aféra Sachergate, Nechceme do vlády kolaboranty!

Kolemjdoucím byly rozdávány přesné překlady z článků z Rakouského časopisu "Profil". Krátce po příchodu členů HOS před budovu ČSL vyšlo ven několik pracovníků aparátu ČSL a začali přítomné HOSity slovně napadat, a poté jim rvát z rukou jejich plakáty.

Když pan Šejnosta z ČSL roztrhal členu HOS panu Janigovi jeho transparent, došlo mezi nimi k slovnímu napadání. Po slovní potyčce, která vyvrcholila tím, že pan Janiga na adresu pana Šejnosty poznamenal: "Vy jste asi také estébák", došlo k tomu, že pan Šejnosta fyzicky napadl pana Janigu. Přičemž předtím, než se pustil do rvačky si sundal kravatu a odhodil ji stranou. Pravděpodobně proto, aby mu při rvačce nepřekážela. Na pohádku o přetržené kravatě naletěl asi jen málokdo (viz. MF 2.6. t.r.).

Po krátké rvačce mezi Janigou a Šejnostou Janiga odešel. Na chodníku v Revoluční zůstali zbylí čtyři členové HOSu, kteří diskutovali s lidovci o obsahu roztrhaných plakátů a o současné neutěšené situaci na FMV.

Diskuse byla vedena ve velmi korektním duchu ještě asi tři čtvrtě hodiny. Oba tábory se potom v celkem přátelské atmosféře rozloučily a odešly.

Přivolaná hlídka VB, která přijela až po rvačce mezi Janigou a Šejnostou, nezjistila na diskutujícím hloučku nic závažného. Na otázku zdali se mu něco stalo, odpověděl pan Šejnosta záporně. Hlídka VB tedy odjela.

Jak jsme se mohli přesvědčit, na štvavých předvolebních článcích v Lidové demokracii se mnoho pravdy, tolik proklamované Lidovou stranou, najít nedá. Sestava redaktorů v Lidové demokracii se příliš neliší od redaktorů, kteří ještě před rokem házeli bláto na tehdejší opozici.

za Pražský výbor HOSu

Vojtěch P o k o r n ý

Martin H o l a t a

Boris N e t o p i l

Jiří G a r g e l a

Jaroslava R í c h t e r o v á

Petr Š í s t ě k

Petr J a n ě o u r e k

Miroslav Š r á m e k

Paní Klímová,

četl jsem článek ve Washington Post o rozhovoru s Vámi v Praze. Několik Vašich prohlášení mne nutilo k přemýšlení a vzpomínání.

Zmiňujete se o roku 1946, o volbách v ČSR, o vstupu do komunistické strany v sedmnácti letech, o puči v roce 1948. V roce 1946 mně bylo třináct a dobře se na ten volby pamatuji. Ano, komunisté dostali 38% hlasů. Vzpomínám si na koaliční vládu a také na rok 1948, kdy v létě měly být nové volby. Víím též, že to tehdy vypadalo pro komunisty bledě. Nevěřili, že se udrží u moci a proto, paní Klímová, ten puč.

Ten rok 1948 byl pro naši rodinu a statisíce jiných českých a slovenských rodin osudným. Tehdy jste právě vstupovala do komunistické strany! V té době Lidové soudy odsuzovaly své spoluobčany, kteří se provinili jen tím, že nesouhlasili s komunisty, nebo že měli majetek. Mnoho přátel mých rodičů skončilo v koncentracích, v uranových dolech a mnoho jich bylo ubito v komunistických vězeních. Jeden z těch ubitých byl můj strýc, páter Tobola, provinciál čs. františkánů. Jistě chápete, proč naše rodina musela utéci do zahraničí.

Ten rok 1948 srovnávám s rokem 1968, který byl osudným pro Vás. Ztratila jste zaměstnání jako ekonomka a musela jste se živit anglickými překlady. Pak pro Vás nastal ještě horší rok, 1977, kdy Váš otec podepsal Chartu 77. Znovu jste ztratila zaměstnání a musela se živit melouchy. Štěstí, že jste mluvila anglicky. To překládání Vám pomohlo k tomu, že jste nemusela dělat servírku nebo uklízečku, jak je o tom zmínka ve Washington Post.

Paní Klímová, to mně připomíná rok 1950, kdy jako sedmnáctiletý uprchlík v Americe jsem dostal své první místo. Nakládal jsem mléko a tahal do skladu beden potraviny. Ten první výdělek, kterým jsem pomáhal naší rodině se uživit, přestože jsem byl hrozně unaven, mne naplňoval hrdostí a uspokojením. Pětkrát týdně jsem po práci šel ještě do školy. Kolik z nás uprchlíků vděčně a bez repťání přijalo místo servírek, uklízeček, nebo i méně vznešených zaměstnání?

Říkáte, že po svém odchodu do důchodu v roce 1986 jste se stala plně zaměstnanou disidentkou. Psala jste v zakázaných publikacích a vystavovala se tím nebezpečí. To mně též něco připomíná: moje léta v Koreji. Sloužil jsem v americké armádě, která nejdříve bojovala proti nacistům, pak proti korejským komunistům a později též proti vietnamským komunistům. Tam na kambodžské hra-

nici byl raněn můj bratr. Byly nás stovky a tisíce a všichni jsme sloužili a pokládali to za čest a povinnost.

Paní Klímová, ve Vašem interview uvádíte, jak jste radila panu Havlovi, aby si k svému prvnímu projevu k národu vzal kravatu. Velmi dobře jste vycítila tu psychologickou nutnost ukázat národu, že ten Havel je slušný, normální člověk, který si zaslouží důvěry. Z toho je vidět, že dobře chápete lidskou psychologii a proto mě udivuje, že jste neřekla panu Dienstbierovi, který Vás jmenoval vyslankyní do USA, asi toto:

„Já, bývalá komunistka, přece nemohu reprezentovat Československo v nejdemokratičtější zemi světa. To bych jediné své zemi uškodila. Pane Dienstbiere, přece v patnácti milionech občanů našich národů najdete kvalifikovaného nekomunistu. I když jsou Američané tak slušní, jak je znám, a budou slušní i ke mně, přece si uvědomuji, že mně, bývalé komunistce, nikdy věřit nebudou. A jak se na to budou dívat emigranti z roku 1948, jak mně mohou odpustit dlouholeté členství v komunistické straně, kdy oni trpěli v uprchlických táborech, jejich přátelé a členové rodin umírali v našich koncentracích, a já věřila, že jsou to zrádci a nepřátelé našeho národa?“

Paní Klímová, já se snažím Vám rozumět, já k Vám ani necítím nenávisť, ale, paní Klímová, to je tak těžké zapomenout, i když se tolik snažím.

Paní Klímová, ani nevíte, jak přejí našim československým národům svobodu a všechny úspěchy. Myslím si, že po těch všech letech Vy také máte podobné přání. Já si to mohu jen přát, Vy jste ale v situaci, kdy tomu můžete dopomoci.

Doufám, že tentokrát dáte dobro národa do popředí, před Vaši kariéru. Věřím, že Vaše rezignace by hodně pomohla čs. národům doma i v Americe.

Antonín J. Žajdlík
Přetištěno z „Nedělního hlasatele“, poněkud zkráceno redakcí NP.

Vrací se exulant. Po staletí nám exulanti odcházeli, aby se již nikdy nevrátili. Nevíme vlastně ani jak se takový exulant vrací. Snad až dnes? Snad až v této siní?

Slychávali jsme, jak exulanti odcházejí s tou symbolickou hrstí rodné hlíny. Jak se ale navrací? Vězte, že opravdový exulant přináší tu hrst národní prsti zpět — jako malý, ale naprosto nutný příspěvek k obnově celistvosti národní.

Dnes před námi stojí pan profesor Karel Husa — se skloněnou hlavou. Otvírá svoji dlaň a nechává krásnou hudbu, tu svoji hrst hlíny národní, prokluzovat volně mezi prsty, zpět k této zemi opět plodně i když ne ještě plodící.

Vždy jsem si představoval Tábory, jak zpívají svoji píseň válečnou se skloněnými hlavami, s přibílecemi v rukou. Kdož jste boží bojovníci nelze zpívat zpod lidské masky: ty zapomenuté atrapy vztyčených a do prázdna hledících modrookých hlav z kolorovaných plakátů socialistického realismu vám přece nebudou zpívat chorály. Chorál národní je především výrazem pokory, víry a soudržnosti. Sebevědomí, odhodlání a spravedlivý hněv jsou již kvality odvozené a tedy nevyhnutelné — ale o to skutečnější, pravdivější a závažnější.

Na co asi myslí lidé, když jim tankové brigády vulgarity a zrady chlípně hekají, funí a vyrážejí dech v znásilňovaných ulicích města? Někteří myslí jen a jen na sebe, na své kariéry, na potřísněné masky, na své podpisy kapitulační, na kostky cukru po kapsách. Jiní myslí na morálně zlehčené pseudobytní bez zodpovědnosti, bez ohledů a bez lásky, na neřestně rychlou úlevu dědičně neřestných.

Karel Husa myslí na chorál. Slyší a pomáhá i nám slyšet: malověrní, myslíte na chorál.

Jaká to podivná, tajemná rada. Ve chvílích nesnesitelného ponižení, ochablosti, zdeptanosti, porážek a strachu — myslíte na chorál!

A přece. Když tu vy teď v koncertním sále pěkně ztichnete, zcela a úplně, jako když vám někdo vyrazil dech, a když skloníte své hlavy v pokoře a v úctě k bližnímu svému, pak uslyšíte ten chorál všech našich Husů a Václavů, tu opravdovou hudbu Prahy roku 1968: bušení lidských srdcí.

Karel Husa slyšel věčný tlukot lidských srdcí i skrze rámus a křik pancéřových tanků a hlav. Lidé města, myslíte na chorál. Bezvěrci, aparátčící, partajníci, „němci“ a inženýři lidských duší na chorál nemyslí a myslit nebudou; tlukot lidských srdcí již nevnímají. Nemohou.

" Z V O N "

Oběžník Českého
ústředního svazu v
N e m e c k u

D-8000 München 80,
Scharfreiterplatz 12

Květen 1990

Skrze duchovní pustiny a úhory svých „akčních programů“ již slyšet nemohou, již zpívat nemohou, jsou hlušší, jsou němí. Chorál národní nemohou zpívat „němci“.

Professor Husa tu dnes stojí se skloněnou hlavou, zatímco oni již prodávají duchovní ostatky Mistra Jana kosmopolitům, za německou televizní prášku. Což nesyšeli slov dekretu kuruhorského, vy-moženého Husem na Václavu IV. „my-pak za nepravé a velmi neslušné považujeme, aby cizinci a přitěhovanci v hojnosti požívali vyzískaného statku obyvatel domácích, kteří po právu naň nárok mají...“
Exulant se vrací a přináší v dlani tu hrstku půdy naší, zatímco handlíři k tlukotu srdce hlší nám celá pole a stráně, jakož i veškeré stácky naše, za rychlý peníz a míši ůčovice neměně rychle kost-nickým hlasitě podblizejí.

Naslouchejte. Za vraty našich řek zní páry tanky, za vraty našich řek páry rozryta je zprá a strážní jezdi. Zjevení mávali praporem rudým... slyšíte? Slyšíte svá srdce? Myslete tedy na chorál.
Na cestě domů, se skloněnou hlavou, pomní, že: „jenom dlan nám zbyla již. Dlaní rodné hlíny a zrna, volající: bratři! Právě vichřici prst domoviny...“

Po staletí od nás lidé jen odcházeli. Budujeme nyní stát, do kterého by se lidé nejen navraceli, ale do kterého by lidé i sami přicházeli. Je třeba každé dlaně, každé hrsti té hlíny národní. Je na čase.
Pane profesore, vítejte nám doma.

M. ZELENÝ

Karel D r o b e š e k:

R E K V I E M

Mnichov r. 1971

Copyright:

Karel Drobešek

Stockholm 1971 I

*To co upevňuje a prohlubuje
lidské sjednocení, nemůže být
unuceno zvenjšku, nýbrž vychází
zevnitř.*

Teilhard de Chardin

Sešli se v Jaltě, na břehu Černého moře. Psal se rok 1945. Druhá světová válka se blížila ke svému konci. Toužebně očekávaný mír byl přede dveřmi. Jak má vypadat, neměli všichni stejnou představu. Proto se sešli. Na nejvyšší úrovni, jak tuto schůzku označil svět.

Schůzka se konala za zavřenými dveřmi a již byl nejvyšší čas. V Berlíně Hitler — Herostrates naší doby — dosníval svůj sen o tisícileté Říši, která se zatím pod jeho vůdcovským vedením úspěšně — i díky prozřetelnosti, změnila v trosečné torzo. I jeho „Jugend“ někde na předměstí města — v bitevní linii — dosnívala svůj sen o mečíku zdobeném brilianty, ověnceném ratolestí z dubového listí. „Sieg Heil!“, volali už jen ti nejvěrnější a blázni.

Co dál...? Sešli se vítězové, aby se poradili a promysleli budoucnost lidstva, aby už nikdy neměli slovo blázni a neumíralo zbytečně tolik miliónů mužů, žen a dětí.

Aby už navždy člověk s člověkem si rozuměl.

Byli spojenci. Zasedli k jednomu stolu a zastupovali celý svět. Radili se o zítřku lidstva, jak dál, radili se a věřili si navzájem. I když jeden o druhém si přitom myslel své, znali se.

„Příští válka bude ideologická“, povzdechl si jeden z účastníků schůzky. Pochopil a porozuměl hostiteli.

„Požalusta“, vyběhnu hostitel hosty a ukázal jim na stole rozloženou mapu Evropy. Cibukem možná zakreslil hranici Odra—Nisa, možná, že byla řeč jen o Labi a demarkační linii, kdo ví...

Kdo ví, jak to tentokrát bylo, je tomu dávno a všichni jsou mrtví. Nikdo z nich už dnes nežije. Bylo to v Jaltě a psal se rok 1945, nám jen vzpomínky vrací ten čas.

Vzpomínáme. A ptáme se proč: Proč vlají nám dnes rudé vlajky nad polovinou Evropy? -

Proč celý svět zahaluje jejich temný stín?

Byli unaveni? Ci hostitel se nikoho neptal? „Nás padlo nejvíce“, odrazil každý útok opozice. Až sem... postoupíme a naše armáda osvobodí země, doplňoval strategii hostitel. Neboť válka končila a boj o mír započal. A nehlasovalo se.

Přání měli i druzí. Dohodu za každou cenu. Svět už byl válkou unaven a v Japonsku bojovaly i gejši. Hirošima byla dosud pro svět neznámým městem, něco za něco... licitovalo se?

Pomůžeme... přislíboval hostitel. A licitoval také: trumfově eso, hranici Odra—Nisa v Evropě, zamíchal nepozorovaně vespod.

Psala se historie. Tenkrát přítomnost naší budoucnosti. Naší, a tak i v Praze, v roce 1945, vyletěly rudé vlajky vysoko na stožár. A namísto míru — byli jsme i v Praze osvobozeni.

České háje požaly srpy a národní barvu červeno-bílou zastínila barva radá. „Timeo Danaos...“, děkovali mnozí za ten dar. Marně. „Ať žije rudá“, byli překřičeni — budoucími otroky, jímž garmošky vyhrávaly. Ulice tančila, davy jásaly, a milice opodál, v pozadí, formovala se skrytě do bojových řad. „Zrádci!“, pliváno bylo na červenebílé, co místo kozáčka chtěli tančit národní polku.

Odra—Nisa, kozáček, osvobozením osedlaný Trojský kůň doběhl do cíle. Ve volbách roku 1946 a bez voleb v únoru 1948, odhalil i své skryté dary. Lid zvítězil a národ pohřbíval své první padlé. I naděje. Opena spadla.

Na Letenské pláni se hrála hymna „Kde domov můj“ a za pokřiku „hurá“, hřměly k hymně i dělové salvy. „Má člověk brečet nebo se smát...?“, často si šeptali lidé na Letenské pláni. „Zlaté Rakousko“, říkali ti nejstarší. „Třicet politických stran v první republice, bylo proti tomu rájem“, vzpomínali ti mladší a všichni společně si zacpávali uši. Plakat bylo zakázáno.

Kde domov můj... Na hradě opět sedí místodržící. Změna? Jediná. Lonikar mluví česky. Česky...? A zdrojem veškeré moci je lid. Pracující. Jediné změny, jinak vše při starém. Včetně Bílé hory. Lid zvítězil... „Charašo“, vítězství lidu oceňovali v Moskvě. „Charašo“, „Moloděc!“, krátce a jasně po bolševicku. Postskriptum: „Na věčné časy!“ „Bulyčev a ti druzí“ měli premiéru v Národním. „Kulový král“ se dával ve Stavovském. Tisíce exulantů prchalo

z tohoto ráje. Kde domov můj... přemýšleli po cestě za hranice. Kde...? Kde není ostnatý drát a do hymny nehřmí dělové salvy. Milice v pozadí opodál se skrytě neformuje do bojových řad a charašo, vítězství neoceňuje Moskva. Tam domov můj...

Přítom na rozloučení — na Paloučku — nebyl čas. Slídlilů přibýlo. Vedoucí úlohu ve státě zaujala komunistická strana. Lid prý zvítězil a v Praze se koná První máj.

Píše se rok 1950. Za jásotu ulice jdou poslední v průvodu vysoké školy. S prapory revoluce, vysoko nad hlavou rozvlátými, ruku v ruce s dělníky a námořníky jdou kupředu... levá... levá... vstříc nedozírným zítřkům. Jsou čtyři hodiny odpoledne a průvod ještě zdaleka nekončí... psal druhý den uniformovaný tisk. Co nepsal: Dva tisíce studentů, akčními výbory ze studia vyloučených, stojí neznámo kde. Místo rozevlátých praporů visí jim nad hlavou Damoklův meč.

Jdou i žižkovské ženy. Jako obvykle — dojatě poklekly před tribunou a z rudých šátků na hlavě vytvořily hvězdu. Vždy byly předvojem revoluce a hrdě se hlásily do předních řad. V těch letech prý, šla s lidem i SNB. Voněly háje, byl První máj, byl lásky čas.

SNB šla i se studenty. Neboť to nebylo po prvé, co byli studenti u pomníku K. H. Máchy zatýkáni. Byl První máj, byl soudružské lásky čas! Nadšením zněly i tlampače. „Nadšení... více nadšení!“, povzbuzovaly a napovídaly průvodu. „Ať žije Sovětský svaz...“, napovídala i jiná hesla. Co se právě žádalo. I krvavý pes, zrádce Tito v Jugoslávii, byl na programu. Zřekl se objetí soudružské lásky a s Moskvou chtěl mluvit jen přes rybník. Za cizí, prohlásil soudružskou lásku a neměl rád líbání s kudlou v zádech. V té době. Později spustila Moskva přes rybník padací most, a opět rozkvetly máje a voněl háj. Co se právě žádalo v rodině. „Kupředu, levá, zpátky ni krok!“, zpívala vlna za vlnou a společně ruku v ruce šly dolů k tribuně složit své účty. Kmánové? Ne! „Hrdí budovalaté...“ Jen oni skládali své účty, pánové na tribunách měli jiné starosti. Zůstane při Rajkovi, anebo půjde soudružská láska dál? Věrozhvěsti Berijovi už dávno prostírali síť. A jen v panském lovili. Věru vážný důvod k přemýšlení. Psal se rok 1950 a slovo měla

justice. Šla první mezi všemi. „Komunismus je nejvyšší lidství“, nesla nápis nad hlavou a tresty smrti všem, bylo napsáno z druhé strany.

„Zpívám zpěv míru“... zasněně zpíval na dobršském zámku básník. I on snil o budoucnosti a zpíval o štěstí všech, o lásce, krásné jak Manon — růži, spadlé do kostela. Zpíval o míru. Byl milován. A těžko je mi, vzpomínám-li na to dnes. Vždyt jiný básník v těžce době byl odsouzen k mlčení a nebyl sám co sedával na lavičce na Petříně, opuštěn všemi. Do zámku na Dobříši byl pro jiné klíč. Tam okna vedla do zahrad.

O míru zpíval i těžce pronásledovaný Paul Robson. A přecasto zpíval o bídě černochů na řece Mississippi. Málokdo v té době spal. Mír byl ohrožen a napadán ze všech stran a ne jeden bojovník míru vytáhl do boje. „Ruce pryč od Koreje“, bilo se na poplach na všechny strany, jen doma nezazněl ani jeden zvon a byly umlčeny.

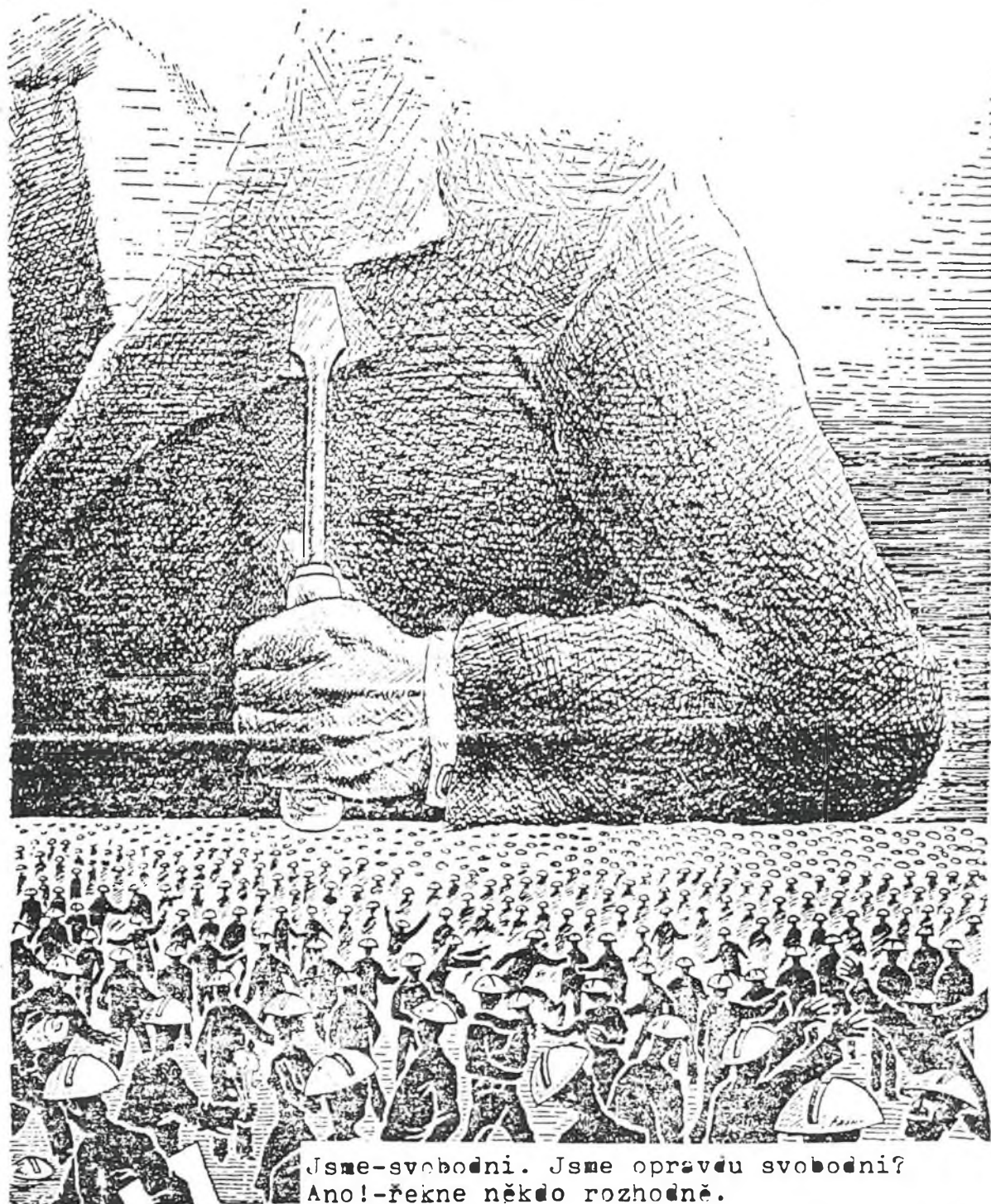
„Ať žije revoluce!“, bylo voláno namísto zvonů a do útoku byl povolán celý svět. Ať žije revoluce... v revoluci oběti a nevinně padlí jsou jen odlétnuvší třísky a děti jsou odvedeny do bezpečí stranou. Lidé — „třísky“, co dodat ke slovům velkého revolučníře Antonína: „Když se kácí les, lítají třísky“... nebo je člověk víc? Člověk — to zní hrdě!, prý říkával pan Gorkij. Ano, slova, pouhá slova a navíc, pan Gorkij nežije, tak proč by měla platit jeho slova, jistě by odpověděl velký Antonín.

A vůbec, co jsou to slova? „Nikde na světě nezají tak krásně hvězdy“, vzpomínala na První máj v Moskvě, po návratu, soudružka Pujmanová. Vzpomínala poeticky a vyprávěla rodným ve straně i národu. Rodným, aby je povzbudila a národu, aby byl ticho. Šeptal si, že sedmdesát dva tisíce párů očí se dívá na tu krásu hvězd zamřížovanými okny! Z první stavby socialismu — Ruzyňské věznice. Z hlavního pilíře stavby komunismu, stavby „nejvyššího lidství!“

Pilíře, jako trat „Družby“, překladové nádraží v Čierné, jsou jiné stavby. Podpírají „Radu vzájemné hospodářské o d p o m o c i“.

Nelze zapomenout ani vagón ručně vyřezávaných fajfek, daru „národa“ Stalinovi. Dar za péči a lásku, i za gorily Berijovy.

ПЛАКАТ «СОЮЗА»

**ЭТО
ТРУДНОЕ
СЛОВО—
СВОБОДА**

Jsme-svobodni. Jsme opravdu svobodni?
Ano!-řekne někdo rozhodně.

Mítinky, diskuse. Nové strany. Volby.
Stávkы. Demontrace.

Je tohle opravdu svoboda?

Tu nahlе nechtěně zraje naděje, že už-už
přijde někdo silný a jeden překrásný den roz-
řeší všechny naše problémy.

To však bude poslední den znovu získané svo-
bодy. Právo na výběr osudu - rá každý.

No, ale uslyšíš za řevem davu svůj vlastní
hlas? A jak poznáš na mítingovém slovoпадě,
kdo ze zkušených řečníků už připravil starý
nadějný instrument pro nové lidi - "šroubky"?

Художник Андрей Меринов.